

မြသန်းတင့်
စာရေးခြင်းအတတ်ပညာ

စာရေးခြင်းအတတ်ပညာ

စာရေးဆရာဘာလဲ

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအစဟာ စာရေးချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်တယ်။ ကလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေ သို့မဟုတ် အရာဝတ္ထုတွေကို မြင်ပြီး သူတို့ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေ ပေါ်လာကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ကူးတွေ ပေါ်လာတတ်ကြတယ်။ ဒီခံစားချက်၊ ဒီစိတ်ကူးတွေကို စကားလုံးတွေနဲ့ ထုတ်ဖော်ပြသချင်လာကြတယ်။ သူငယ်ငယ်တုန်းက စာရေးဆရာမာစယ်မရစ် ဟာ တစ်စုံတစ်ခုတွေ ဖုံးကွယ်နေတဲ့အလှကို ဖော်ထုတ်ချင်တယ်တဲ့။ ငယ်ငယ်တုန်းက လှပတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို တခြားတစ်ခုခုက ဖုံးကွယ်ထားတာမြင်ရင် အဲဒီ ဖုံးကွယ်ထားတာကို ဖယ်ရှားပစ်ချင်တဲ့စိတ်မျိုး ပေါ်ခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒီ လို ဖုံးကွယ်ခံထားရတဲ့ အလှအပကို “အကျဉ်းချခံ ထားရတဲ့ အလှ” လို့ သူက ခေါ်ခဲ့တယ်။ အကျဉ်းချခံထားရတဲ့ အမှန်တရားတစ်ခုကို လွတ်မြောက် အောင် လုပ်ပေးဖို့ စိတ်ဆန္ဒမျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူ အဲဒီ တုန်းကမသိခဲ့ဘူးတဲ့ ဟုတ်တာပါ။ အဲဒီ တုန်းက ငယ်တုန်းဆိုတော့ အမှန်တရားတို့ဘာတို့ဆိုတာတွေကိုသူ ဘယ်နားလည်ဦးမလဲ။ ချုံ နွှပ်တွေ အောက်မှာ သစ်သီးခြံတွေထဲမှာ လာဗျူးကနေခြည်ဝင်းပတွေထဲမှာ အမှန်တရားရှိတယ် ဆိုတာ သူဘယ်နားလည်နိုင်ပါဦးမလဲ။ စာရေးဆရာ ဘားလ်ဇက်ကတော့ သူဘယ်နားလည်နိုင်ပါ ဦးမလဲ။ စာရေးဆရာ ဘားလ်ဇက်ကတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက လုပ်ချင်တာအများကြီးရှိတဲ့ လူငယ် ကလေး တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ရုပ်ပုံကို သူ ရေးခြယ်ပြသသွားပါတယ်။ ဗစ်တာဟူးဂိုး၊ ဘိုင်ရွန်၊ မူ ဆေး၊ ဗာလေရီ စတဲ့ ကဗျာဆရာကြီးတွေ၊ စာရေးဆရာကြီးတွေဟာ သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းက တည်းက

ကဗျာတွေကို ရေးခဲ့ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း စာရေးခြင်းအလုပ်ဟာ နှောင်းမှ အသီးအပွင့်တွေ ဝေပြီး ကြီးထွားလာတဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ရှုဆိုး ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် ဒီလို အသက်ကြီးမှ စာရေးလာသည့်တိုင်အောင် ငယ်ငယ်တုန်းက လူမသိ သူမသိ ကျိတ်ပြီး ရေးခဲ့ကြလို့သာ နောင်မှ စာရေးဆရာဖြစ်လာခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။

စာရေးချင်တဲ့ ဆန္ဒဟာ လူတချို့မှာသာရှိပြီး တခြားလူတချို့မှာတော့ ဘာဖြစ်လို့ မရှိရ တာလဲ၊ ယေဘုယျကျတဲ့ တရားတစ်ခုအနေနဲ့ မဟုတ်သော်လည်း ပြောနိုင်တာ တစ်ချက်တော့ ရှိပါတယ်။အဲဒါကတော့ မိမိရဲ့ခံစားချက်ကို စာနဲ့ရေးပြီး ဖော်ပြချင်တဲ့ဆန္ဒဟာ ဘဝရဲ့ အဆင်မပြေ မှု၊ မိမိကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းခြင်းမပြုနိုင်တဲ့ အတွင်းပဋိပက္ခကို ကောက်ကာငင်ကာ လက်တွေ့ဖြေရှင်း လေ့ရှိသူများမှာတော့ အစစ်အမှန်ထဲက ရုန်းထွက်ပြီး သူ့ခံစားချက်တွေကို စာနဲ့ရေးပြဖို့ လိုတယ် လို့ ထင်လေ့မရှိကြပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကမ္ဘာမှာ အတော်ဆုံးသောစာရေးဆရာများဟာ ကျန်းမာ ရေး ချို့တဲ့နေကြသူများ ဖြစ်နေတယ် ထင်ပါယ်။ (အဂ္ဂါအာလန်ပိုး၊ မာပတ်ဖရစ်၊ ဖလောသေး၊ ချက် ကော့ စသူတို့ဖြစ်ပါတယ်။) ဒါကြောင့်မို့ ထင်ပါရဲ့ စာရေးဆရာတော်တော်များများဟာ ငယ်ငယ် တုန်းက ဘဝဒဏ်ချက်ကို လူးလိုမ့်ခံရပြီး ရှေ့တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုမှာ အခက်အခဲ၊ အတားအဆီးတွေ ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူတွေ ဖြစ်လေ့ရှိတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ဒစ်ကင်း၊ ဘားလ်ဇက်၊ ဟူးဂိုး၊ ကစ်ပလင်းနဲ့ စတင်ဒယ် စသူတို့ဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ ကလေးဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရပြီး နောင်မှာ အိမ်တွင်းရေးအဆင် မပြေခဲ့သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ တချို့ကျတော့ သူတို့ရဲ့ အတွင်းပဋိပက္ခဟာ ဘာသာရေး သို့မ ဟုတ် လူမှုရေး အကြောင်းတွေ ဖြစ်နေတတ်ကြတယ်။ (ဗော်လ်တဲယား၊ အနာတိုးဖရန့်စ်နဲ့ တော်လစတိုင်း စသည်တို့ ဖြစ်တယ်) တချို့ကျတော့လည်း သိပ်အကဲဆတ်လွန်းတဲ့ ပင်ကိုစိတ် သဘာဝ ကြောင့် အရာရာကို စိုးရိမ်ကြောင့်လန့်နေပြီး ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပဋိပက္ခတွေ

ဖြစ်လာကြရာ က အဲဒီ ပဋိပက္ခကို ထုတ်ဖော်ဖို့ စာရေးလာကြသူတွေ ဖြစ်တယ်။ (ဥပမာ မာရီမီ စသည်) ဒီလို ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ ဘဝမှာ အဆင်မပြေ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲပြောပြော နဂိုက စာရေးဖို့ အရည်အချင်းရှိပြီးသားဆိုရင် စာရေးခြင်းအလုပ်ဟာ မိမိရဲ့အတွင်း ပဋိပက္ခကို ဖြေရှင်း တဲ့ နည်းတစ်နည်းဖြစ်တယ်လို့တော့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

ဒီတော့ တချို့က ကန့်ကွက်ကောင်း ကန့်ကွက်ကြလိမ့်မယ်။ လောကမှာ ဘဝတစ် လျှောက် အဆင်ပြေပြီး ပျော်ရွှင်နေတဲ့ စာရေးဆရာတွေ တစ်ပုံကြီး။ သူတို့တစ်တွေမှာ ကျန်းမာ တဲ့ စိတ်ဓာတ်ညီမျှမှု ရှိသားပဲလို့ ပြောကောင်းပြောကြမယ်။ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို စိတ် ဓာတ်သဘောထား ညီမျှမှု မှန်ကန်နေတာမျိုးဟာ ရုန်းကန်ပြီးမှ ရရှိလာတာဖြစ်ပါတယ်။ ရုန်းကန်မှု မရှိဘဲ ဒီလိုစိတ်သဘောထား မှန်ကန်ညီမျှ ရရှိလာခဲ့တဲ့ သာဓကမျိုးကို ကျွန်တော်တစ်ခုမှ မတွေ့ ဖူးသေးပါဘူး။

ဗစ်တာဟူးဂိုးဟာ ၁၈၇၅ ခုနှစ်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး စာရေးဆရာအဖြစ် ဂုဏ်သတင်းဟာလည်း တော်တော်ကြီးမားနေတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအချိန်မှာ ဘဝမှာ အဆင်မပြေဖြစ်တာတွေများလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ညည်း တွားနေစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ငယ်စဉ်ဘဝတုန်းက ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ကြုံ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အချစ်ရေးမှာ အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ရတာ ၊ သေခြင်းတရားနဲ့နိုင်ငံရေး လောကဓံမုန်တိုင်းတွေကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာ ၊ ဒါတွေကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းရတာ မမေ့သင့်ပါ ဘူး။

ပြင်သစ်ထီးနန်း ပြန်လည်အုပ်စိုးရေး ခေတ်ကာလတုန်းက စာရေးဆရာ ရှာတိုဘရိုင်းယန်း ဟာ သံအမတ်ကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဝန်ကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတုန်းကလို အလွမ်းအ ဆွေးကဗျာတွေကို စပ်စရာမလိုတော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ရှာတိုဘရိုင်းယန်းဟာ သူ့ရဲ့စာပေအစွမ်း အစကို သဘောပေါက်စေပြီး အဲဒီ အစွမ်းအစကို ဘယ်လို အစာကျွေးရမယ်ဆိုတာ သိခဲ့တဲ့အတွက် သူ့အရင်တုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ ရင်ထဲက ပဋိပက္ခတွေကို ဆက်လက်ရှင်သန်အောင် ဆက်လက်မွေးမြူး ပြီး ပဋိပက္ခသစ်တွေကိုလည်း ရှာခဲ့ပါတယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကဗျာဆရာ ပေါဗာလေရီပါ။ ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောရရင် ဗာလေရီဟာ အလွန်စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့လူ၊ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့သူပါ။ ဒါပေမယ့် အရေတွန့်တွေထင်ပြီး ရှုံ့တွနေတဲ့သူ မျက်နှာဟာ သူ့ ငယ်စဉ်က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေကို သက်သေထူပြနေပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် လောကကြီးကိုသော် လည်းကောင်း ကျေနပ်ရောင့်ရနေတဲ့ စာရေးဆရာမျိုးဟာ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသလောက်ပြောရရင် အညံ့စားစာရေးဆရာတွေများသာ ဖြစ်ပါတယ်။ (ဒီလိုပြောရတဲ့အတွက် မကောင်းပါဘူးဗျာ) ဒီလို ပြောလိုက်တဲ့အတွက် စာ ကောင်းကောင်းရေးတတ်ချင်ရင် အဆိုးမြင်ဝါဒသမား တစ်ယောက်ဖြစ် ရမယ်လို့တော့ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စာရေးဆရာ အာလိန်းပြောသလို အနုပညာသည်တစ်ဦး၌ အကောင်းမြင်ဝါဒသည် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြင့်သာ ရရှိနိုင်သောအရာ ဖြစ်ပေသည်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။

ဒီတော့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အတွက် ပထမဦးဆုံး လိုအပ်ချက်က စာရေးချင် တဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်မှု ရှိရလိမ့်မယ်။ ဒုတိယအချက်က ကိုယ့်မှာ ပရိသတ်ရှိရလိမ့်မယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ပရိသတ်လိုလဲ။ စာရေးဆရာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ သူ့ခံစားချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုဖို့ ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ထုတ်ဖော်ပြောပြီး ရင် ပြီးရောပေါ့။ မလုံလောက်သေးဘူးလား၊ သူ့မှာ ဒီထုတ်ဖော်ပြောဆိုချက်ကို ကြားနာမယ့် သက် သေတွေလိုသေးသလား။ ဒီ မေးခွန်းကိုဖြေရရင် အများအားဖြင့် လိုတယ်လို့ပဲ ဖြေရလိမ့်မယ်။ “အများအားဖြင့်”

လို့ ပြောရတာ က တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ မိမိတို့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမှတ်တမ်းများကို ရေးတဲ့ စာရေးဆရာတွေရှိနေလို့ပါ။

ဥပမာအားဖြင့် စိန့်ဆိုင်မွန်နဲ့ ဆင်မျူရယ်တို့ဟာ

လူထုရဲ့ကောင်းချီးဩဘာသံကို နည်း နည်းလေးမှ အရေးထားတဲ့သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ စာရေးတာဟာ သူတို့အတွက်နဲ့ သူတို့ မမြင်ဖူးတဲ့ နောင်လာနောင်သားတွေအတွက် ရေးကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုကိစ္စမျိုးကတော့ တော် တော်ရှားတယ်။ စာရေးဆရာတိုင်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲ နည်းသည်ဖြစ်စေ ကိုယ့် စာကိုဖတ်မယ့် ပရိသတ်တွေ ရှိစေချင်ကြတာပါပဲ။ ဒါကလည်း သဘာဝကျပါတယ်။ စာရေးဆရာဟာ သူနဲ့ပတ် သက်တဲ့ အမှန်တရားကို ထုတ်ဖော်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စာရေးတာကို၊ လောကကြီးကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုချင်လို့ စာရေးတာကို၊ သူရည်ရွယ်ပြီးရေးတဲ့ လူတွေဆီကို သူ့စာမရောက်ဘူးဆို ရင် သူ့စာရေးရတာ ဟာလည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမှာလဲ။ ကိုယ့်ကို နားလည်တဲ့ပရိသတ်၊ ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့ ပရိသတ်၊ ကိုယ့်ကို လေးစားကြည်ညို တဲ့ ပရိသတ်ရှိရင် စာရေးဆရာဟာ ကျေနပ်အားရသွားတော့တာပါပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ပဋိပက္ခတွေဟာလည်း ကိုယ့်စာဖတ်ပရိသတ် ရဲ့ အတွင်း ပဋိပက္ခတွေနဲ့ တူနေပြီး သူ့စာကို ဖတ်တဲ့အတွက် ပရိသတ်မှာ စိတ်သက်သာရာရသွားတယ်။ စိတ်ချမ်းသာရာရတယ်ဆိုရင် ပရိသတ်ကို ကူညီလိုက်ရပြီဆိုပြီး ပီ တိတွေ နောက်ထပ် ဖြစ်ရပါသေးတယ်။

ကိုယ့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနဲ့အညီ ထိုက်ထိုက်တန်တန်၊

လေးလေးစားစားရေး လာတဲ့ စာရေးဆရာဟာ အာဏာကိုလည်း မလိုချင်ဘူး။ ဘုန်းတန်ခိုးကိုလည်း မလိုချင်ဘူး။ တစ်ခါတစ် လေမှာ ဖြစ်တတ်တာက ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့အတွက် သွားရင်းလာရင်း ဒီအခွင့်အရေးတွေကို ရ လာတဲ့အခါမျိုးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထင်ရှားကြီးကျယ်တဲ့ စာရေးဆရာ တော်တော်များ များဟာ သူတို့ အသက်ထင်ရှားရှိချိန်မှာ ဒီအရာတွေကို ရမသွားခဲ့ကြပါဘူး။

ကဗျာဆရာကြီး မာလာမေဟာ လူနည်းစုကလေးက သဘောကျတဲ့
ကဗျာဆရာပဲဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျယ်ပြန့်တဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေကြားထဲမှာ သူ့ကို
မသိခဲ့ကြပါဘူး။

စတင်ဒယ်ကတော့ “ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ၁၈၆၀ ခုနှစ်ကျရင်
စာဖတ်ပရိသတ်တွေရမှာပါ” လို့ လှောင်ပြောင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်အထိလည်း
စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ပိုလို့တောင် ရှိလာ ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်
သူ့အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်တုန်းကတော့ သိပ်ပြီး ပရိသတ် မရှိခဲ့ပါဘူး။
တော်လစတိုင်း၊ ဘားလ်ဇက်နဲ့ ဒစ်ကင်းတို့ကတော့ သူတို့
အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်တုန်းက သိပ်ပြီး လူကြိုက်များခဲ့ကြပါတယ်။ အောင်မြင်မှုဟာ
စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ ပိုပြီးလည်း အကျိုးမ များပါဘူး။ ပိုပြီးလည်း
အကျိုးမယုတ်ပါဘူး။ အောင်မြင်မှုဟာ အမှီခိုကင်းမှု၊ လွတ်လပ်မှု ပိုရစေတဲ့ အတွက်
လိုအပ်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အောင်မြင်မှုဟာ
အရှုပ်တော်ပုံတွေကြောင့် နာမည်ကြီးလာတာမျိုး၊ အောက်တန်းကျတဲ့ နည်းမျိုး၊
ကြော်ငြာတွေ အကြီးအကျယ်ကြော်ငြာလို့ နာမည်ကြီးလာတာမျိုးတော့
မဖြစ်သင့်ဘူးပေါ့။ အချို့သော စာပေဆုများကို လူထုက အထင်ကြီး
စိတ်ဝင်စားနေတာဟာ သိပ်အကျိုးကျေးဇူးမရှိလှပါဘူး။ အထူးသဖြင့်
ဆုရရှိသူတွေအတွက် အကျိုးမများလှပါဘူး။ တစ်ခါတစ်လေမှာ ဒီဆုတွေကြောင့်
ရုတ်တရက် နာမည်ပျက်သွားပြီး အရှိန် အဝါတောင် ကျသွားတတ်ပါသေးတယ်။
ဆုတွေမရသည့်တိုင်အောင်လည်း သူတို့ဟာ သူတို့ဂုဏ် သတင်းနဲ့
ထိုက်တန်တယ်ဆိုတာကို ပြနိုင်ပြီးသားပါ။ သူတို့အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ ပရိသတ်ရဲ့
မျှော် လင့်ချက်တွေကို တုန့်ပြန်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့်
အောင်မြင်မှုရလိမ့်မယ်ဆို တဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးတွေ ထားခဲ့တဲ့အတွက်
နာမည်ကျသွားတဲ့အခါမှ သူ့ရဲ့ဆုံးရှုံးမှုဟာ ပိုလို့ တောင် ကြီးမားပြီး
အကျနာတတ်ပါသေးတယ်။

အတော်အတန် နာမည်ကြီးတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ စာရေးဆရာအဖြစ် အသက် မွေးရင်း အပိုအလုပ်အကိုင်တွေကိုလည်း တွေ့ရတတ်ပါသေးတယ်။ ဥပမာ သတင်းစာတွေထဲမှာ ဆောင်းပါးရေးတာ၊ စာပေပို့ချချက်တွေ လုပ်တာ၊ ရေဒီယိုတို့၊ ရုပ်မြင်သံကြားတို့က စကားပြော တာစတဲ့အလုပ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုအလုပ်တွေအပေါ်မှာ စာရေးဆရာဟာ ဘယ်လို သဘော ထားမလဲ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ကလည်း ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို ငြင်းလိုက် မယ်ဆိုရင် ဘဝမြင့်လိုက်တာလို့ ထင်ချင်ထင်သွားနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မပြောရဲလို့ မပြောတတ်လို့ ထင်ချင်သလို ထင်သွားနိုင်တယ်။ တချို့စာရေးဆရာတွေဟာ ဒီလို လူထုနဲ့ ဆက်သွယ်တာမျိုးကို သိပ်ဝါသနာမပါကြဘူး။ ဒါပေမယ့် စာရေးဆရာ တော်တော်များများကတော့ ဒီလို လူထုလုပ်ငန်းတွေမှာ ဝါသနာ ပါတတ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပရိသတ်အများ ရှေ့မှာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီး ပရိသတ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်ငန်းမျိုးကို ငြင်းပယ်ရမှာလဲ။ မငြင်းပယ်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ကဗျာဆရာဗာလေ ရီဟာ သူ့ကိုလာဖိတ်တဲ့ ဒီလိုလုပ်ငန်းမျိုးကို ဘယ်တော့မှ အထင်သေးလေ့မရှိပါဘူး။ အကြောင်း အရာတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့ကိုလာပြီး ရေးခိုင်းရင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရေးပေးလိုက်တာချည်း ပဲ။ သူ့ရဲ့အချို့သော ဆောင်းပါးကောင်းများဟာ ဒီလိုလာပြီး အရေးခိုင်းလို့ ရေးပေးလိုက်တာ ချည်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ဥပမာအားဖြင့် မွန်တက်စကွူ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ် နိဒါန်းဆိုရင် တော်တော် ကောင်းတဲ့ နိုင်ငံရေး ဆောင်းပါးတစ်စောင် ဖြစ်ပါတယ်။

ဗစ်တာဟူးဂိုးရဲ့ အကောင်းဆုံး အမျိုးသားရေးနဲ့ နိုင်ငံတကာရေးတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကဗျာပေါင်းများစွာဟာလည်း အလားတူ အရေးခိုင်းလို့ ရေးလိုက်ရတဲ့ ကဗျာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စာရေးဆရာဟာ ကိုယ့်ရဲ့အလုပ်ဖြစ်တဲ့ စာရေးခြင်းအလုပ်ကို အပျက်ခံပြီး ဒီလို ဘေး

ပေါက်အလုပ်တွေကိုချည်း လိုက်လုပ်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ပြင် သစ်မှာဆိုရင် စာရေးဆရာတွေဟာ အစိုးရဝန်ထမ်းတွေရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အတိုက်အခံ နိုင်ငံရေးအသင်းအဖွဲ့တွေထဲမှာရင်လည်း ပါလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါ ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဆီက စာရေးဆရာတွေ အဖို့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်း သိမ်းထားဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် အခြားတိုင်းပြည်က စာရေးဆရာတွေထက် လူထုလုပ်ငန်း တွေထဲမှာ ပါဝင်လေ့ရှိကြတယ်။

စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ ရုပ်ဝတ္ထုအရ အောင်မြင်မှုရဖို့ အဓိကထားသင့်သလား၊ ဒီ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ကော စာရေးသင်သလား၊ တစ်နည်းပြောရရင် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်း တစ်ခုအဖြစ် သဘောထားပြီး စာရေးဆရာ လုပ်သင့်သလား၊ စာရေးဆရာ တော်တော်များများဟာ သူ့ကိုယ်သူ ရပ်တည်ဖို့နဲ့ သူ့မိသားစု ရပ်တည်ဖို့အတွက် စာရေးရတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ အချို့ဟာ အနည်းစု စာရေးဆရာများဟာလည်း စာရေးခြင်းဖြင့် ချမ်းသာသွားကြတယ်ဆိုတာ မှန် ပါတယ်။ ဥပမာ ဟူးဂိုး၊ ဗားနစ်ရှော့နဲ့ အမေရိကန် စာရေးဆရာတွေ၊ ပြင်သစ် ပြဇာတ်ရေးဆရာ တွေဟာ ချမ်းသာသွားကြတာပါပဲ။

ဒီနေ့ဆိုရင် အရင်ကထက်တောင် ချမ်းသာဖို့ ပိုပြီးလွယ်နေသေးတယ်။ စာဖတ်ပရိသတ် ကလည်း များလာ၊ နိုင်ငံတကာနှင့်ချီပြီး ထုတ်ဝေရတဲ့အပြင် စာတတ်သူဦးရေကလည်း များလာတဲ့ အပြင် အရင်ကထက် ပိုပြီး ချမ်းသာဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ များလာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘားလ်ဇက် နဲ့ ဒူးမားစ်တို့ဟာ အောင်မြင်မှုကို ရခဲ့ကြသည့်တိုင် သူတို့မှာ ချမ်းသာတယ်လို့ မရှိဘဲ မကြာခဏဆိုသလို ငွေလိုနေကြတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့ဟာ စာတွေကို အများကြီးရေးခဲ့ကြရပါ တယ်။ စာတွေကို အများကြီးရေးတာဟာ ရာဇဝတ်မှု မဟုတ်ပါဘူး။ ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ စာရေး ဆရာများဟာ စာတွေဘယ်လောက်ပဲ မရပ်မနားထုတ်လုပ်နေစေကာမူ စာကောင်းပေမ္မန်တွေကို ထုတ်လုပ်နိုင်နေတာပါပဲ။

ဘားလ်ဇက်ဟာ ဝမ်းကွဲညီမ ဘက်တီနဲ့ ဝမ်းကွဲညီပွန်းဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ငွေလိုလို့ ရေးခဲ့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငွေလိုလို့ ရေးတဲ့အတွက် ဒီလိုစာရေးရတာ မျိုးကို ခွင်ပေါ်မှာ အိုးဆူနေအောင် (ထမင်းအိုး မှန်မှန်တည်နိုင်အောင်)လို့ လုပ်ရတယ်လို့ သုံးလေ့ရှိကြပါတယ်။ ဒါ ကြောင့်မို့ အဲဒီ လိုစာမျိုးကိုလည်း “အိုး ဆူအောင်လုပ်တဲ့စာ” လို့ ပြောလေ့ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထမင်းကို ဆူစေတဲ့မီးတောက်ဟာ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဆူဝေအောင် မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖို့ အာဏာတို့၊ ဘုန်းတန်ခိုးတို့၊ ငွေတို့ ဆိုတာဟာ သာမညတွေပါ။ ပါးစပ်က ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မရှိသည့်တိုင် လေးနက်တဲ့ဒဿနမရှိတဲ့ လူတစ် ယောက်စာ ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဟာ မှန်တယ်။ ဘဝ အနေနိမ့်ကျတဲ့ လူအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် မှန်တယ်။

စာရေးဆရာမ ဂျော့ဆင်းရဲ့ဘဝဟာ ကျွန်တော်တို့ဘဝလိုပဲ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ဘဝ၊ အက္ခေအကောက်များတဲ့ ဘဝ၊ ရွက်ကြမ်းရေကျိုဘဝပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ “ကွန် ဆူလို” ဝတ္ထုထဲ မှာတော့ သူက မိန်းမတိုင်း အတုခိုးလောက်တဲ့ ယောက်ျားတိုင်း နားလည်မြတ်နိုးလောက်တဲ့ မိန်းမ စိတ်ကို အသေးစိတ် ခြယ်မှုန်းပြသနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာဆိုတာ တန်ဖိုး တွေကို လေးစားသူဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အဓိကလုပ်ငန်းဟာ ဘဝကို အတွေးအခေါ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ အဆင့်အတန်းကိုရအောင် မြှင့်တင်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်တဲ့ နေရာမှာ အတွေးအခေါ်ကို ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ပေါ်အောင် ဖော်ရပါတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကိုလုပ်ဖို့ ငြင်းဆိုခဲ့ရင် စာရေးဆရာဟာ ကျွမ်းကျင် တဲ့ မျက်လှည့်ဆရာတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေပြီး စကားလုံးတွေနဲ့ ကစားနေသူတစ်ဦးပဲ ဖြစ်နေမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရေးဖော်စာရေးဆရာတွေက လေးစားကောင်း လေးစားကြမှာဖြစ် သော်လည်း သူ့စာအုပ်တွေကိုတော့ ဘယ်သူကမှ စိတ်ဝင်စားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စာ

ရေးဆရာဟာ အထက်ပါ လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ကျေမြှန်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ သူ
စာရေးရတာ ကို ပျော် နေမှာပါပဲ။ ဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင် စာရေးဆရာဟာ သူထင်ဟပ်ပြတဲ့
ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ချီးမြှင့်မြှောက် စားခြင်း ခံရပြီး သူ့ခေတ်ရဲ့ပဲ့တင်သံကို
ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူတွေကို သူတို့ရဲ့ စနစ်ကျတဲ့ ၊ မှန်ကန်တဲ့
ရုပ်ပုံလွှာတွေကို ရေးပြခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပုံသွင်းဖန်တီးရာမှာ
ပါဝင်ကူညီမှာဖြစ်ပါတယ်။

* *

စာရေးဆရာငယ်များသို့

နာရီတစ်လုံးကို ထုတ်လုပ်ရာမှာ အတတ်ပညာရှိသလို

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်လုပ် ရာမှာလည်း အတတ်ပညာရှိလို့ စာရေးဆရာ လာဗရုယကပြောဖူးတယ်။ အချို့က ဒီအချက်ကို အကျယ်ကျယ် ငြင်းခုန်ကောင်း ငြင်းခုန်ကြမယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်လုပ်ဖို့အတွက် အတတ် ပညာတစ်ခုကို လေ့လာရတယ်ဆိုတာ ဘာမှသံသယဖြစ်စရာ မလိုဘူး။ စာရေးတဲ့ အလေ့အကျင့် အားဖြင့်သာ အဲဒီ အတတ်ပညာကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်လာနိုင်တယ်။ တချို့လည်းပဲ ပထမတစ်ကြိမ် တည်းနဲ့ အောင်မြင်သွားကြတယ်။ ပထမတစ်ကြိမ်ထုတ်မှာပဲ စာရေးအသား ကျွမ်းကျင်လှပါက လား။ အတတ်ပညာကို ပိုင်နိုင်လှပါကလားလို့ ထင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် တိတိကျကျ ပြောရရင် သူ တို့ဟာ ခုမှ စရေးတဲ့လက်သင်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကာလကြာမြင့်စွာကတည်းက သူတို့အခန်းက လေးထဲမှာ ကျိတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စာတွေ တကုန်းကုန်းရေးနေခဲ့သူတွေ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း စာရေးဆရာအကျော်တို့ရဲ့ စာတွေကို တစ်ကုပ်ကုပ် ဖတ်လာခဲ့သူတွေဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ စာရေးဆရာဟာ အတတ်ပညာသင်လို့ ဆိုလိုက်ပေမယ့် အဲဒီ အတတ်ပညာဟာ နာရီလုပ်တဲ့သူရဲ့ အတတ်ပညာနဲ့ မတူပါဘူး။ နာရီလုပ် တဲ့သူကတော့ အဆင်သင့်ရှိပြီးသားဖြစ်တဲ့ ကိရိယာအစိတ်အပိုင်းကလေးတွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ ကောက်တပ်သွားရုံပဲ။ စာရေးဆရာကတော့ ကလောင်တန်နဲ့ စာရွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဇာတ် လမ်းဇာတ်ကွက်ကို ဖွဲ့စည်းဖန်တီးယူရတယ်။ ဒါတွင် မကဘူး။ အဲဒီ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ အကြောင်း ရာ (ကုန်ကြမ်း) ကိုလည်း ဖန်တီးယူရတယ်။

ဒါဖြင့်ရင် စာရေးဆရာရဲ့ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုဟာ ဘယ်လို သဘာဝ

ရှိသလဲ။

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စာလုံးတွေနဲ့ ရေးရတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သူတစ်ယောက်အဖို့ ပထမဆုံး လိုအပ်ချက်ကတော့ ဝေါဟာရတွေရရှိဖို့နဲ့ သဒ္ဒါကို နိုင်ဖို့ လိုတယ်။ သူဟာ မိမိရဲ့ တိုင်းရင်းသားဘာသာစကားအသုံးအနှုန်းတွေကို ကောင်းစွာ နားလည်သိကျွမ်းရ လိမ့်မယ်။ အဲဒီ ဝေါဟာရနဲ့ အစဉ်အလာအရ တွဲနေတဲ့အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို တိတိကျကျ သုံးတတ်ရ မယ်။ ရှုပ်ထွေးပြီး နားမလည်နိုင်တဲ့ ဝါကျ၊ မှားယွင်းတဲ့ဝါကျကို ဘယ်တော့မှ မသုံးမိလေအောင် ကိုယ့်တိုင်းရင်းဘာသာစကားကို ကောင်းစွာ တက်ကျွမ်းရမယ်။ ဝါကျဖွဲ့ပုံတွေ အသုံးအနှုန်းတွေကို နားလည်ရလိမ့်မယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ စာရေးအကျော်အမော်တို့ဟာ စကားလုံးအဟောင်းတွေကို အဓိပ္ပါယ်သစ်နဲ့ သုံးနှုန်းသွားတာတွေ၊ ဝါကျဖွဲ့ပုံကို ကစားပြီး တစ်မျိုးဖွဲ့တာတွေ မရှိဘူးလားလို့ ခင်ဗျားတို့က မေးကောင်းမေးမယ်။ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သိနေတဲ့ အဓိပ္ပါယ်တွေနဲ့ ကွဲလွဲ အောင်သုံးပြုပြီး သူ့နေရာနဲ့ သူ သုံးစားတတ်တဲ့အတွက် သူတို့ သုံးတာကိုတော့ လက်ခံကောင်း လက်ခံကြမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် လက်သင်တစ်ယောက်က ဒီလွတ်လပ်မှုမျိုးကိုယူပြီး သွားသုံးတတ် တယ်ဆိုရင်တော့ မသိနားမလည်လို့ သုံးတာ၊ မတတ်လို့ သုံးတာလို့ပဲ ထင်ကြမှာပဲ။ ထူးချွန်တဲ့ ဂီတပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ သံစဉ်တွေထဲမှာ သံဆန်းတွေကို စမ်းထည့်ကြည့်ချင်တယ် ဆိုရင် ထည့်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း စမ်းသပ်ကြည့်နိုင်တယ်။ ပန်းချီ ကျော်တွေဟာလည်း ခပ်ဆန်းဆန်း စမ်းသပ်ကြည့်တာမျိုးတွေကို စမ်းသပ်ဆွဲကြည့်ချင် ကြည့်နိုင် တယ်။ သူ ဒီလိုဆွဲတာဟာ ပန်းချီမဆွဲတတ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ပန်းချီပညာကို သိပ်နိုင်သွားလို့ ဒီလို စမ်းသပ်ကြည့်တာမျိုး ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့ စာရေးဆရာငယ်တစ်ယောက်အဖို့ ပထမဆုံး

အာရုံစိုက်လေ့လာရမယ့် အခြေခံအချက်ကတော့ တိကျတဲ့ ဝေါဟာရကို သုံးစွဲတတ်ဖို့ဖြစ်တယ်။ ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်လောက်ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့် လေ့လာရမလဲ။ ပုံသေသတ်မှတ်လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ တချို့သော ဂန္ထဝင်စာရေးဆရာကြီးများဟာ သူတို့ပြောချင်တာကို စကားလုံးကလေးနည်းနည်းနဲ့ ဒိုးကနဲ ဒေါက်ကနဲ ပြောနိုင်ကြတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ စာရေးဆရာ ရေစင်းထက်ကောင်းတဲ့ ဥပမာကို မတွေ့နိုင်ဘူး။ သူ့လိုပဲ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကျော်ကြားတဲ့ တချို့စာရေးဆရာများကျတော့လည်း တိကျခိုင်မာတဲ့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဝေါဟာရတွေကို စုဆောင်းလေ့ရှိကြတယ်။ ရှာတိုဘရိုင်းယန်းဆိုရင် ရှေးဟောင်း ပေါရာဏစကားလုံးတွေကို စုဆောင်းလေ့ရှိပြီး အဲဒီ စကားလုံးတွေကို ဘာသာစကားနယ်ပယ်မှာ သူ့နေရာသူ ရောက်အောင်ပြန်ပြီး သုံးလေ့ရှိတယ်။ ဘားလ်ဇက်ကတော့ ဘဏ်တိုက်စာရေးစာချီ တွေ၊ သတင်းစာဆရာတွေ၊ ရဲအရာရှိတွေ၊ ရှေ့နေတွေနဲ့ အခြားသော အသက်မွေးမှုလုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးက လူတွေ သုံးစွဲလေ့ရှိတဲ့ အာဟာရတွေကို တော်တော်များများသိတယ်။ ကဗျာဆရာကတော့ သိပ္ပံပညာဆိုင်ရာ ဝေါဟာရတွေကို သုံးလေ့ရှိတယ်။ စာရေးဆရာငယ်တစ်ဦးအဖို့ကတော့ ကိုယ်က ဘယ်အကြောင်းအရာကို ရေးမလဲဆိုတဲ့ အချက်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဝေါဟာရတွေကို ရွေးချယ်လေ့လာသင့်တယ်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စကားလုံးတွေကို ဝတ္ထုစကားပြေတို့မှာ သွားပြီးသုံးရင် ဟန်များပြီး ကြီးကြီးလုံး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေကို သုံးတာထက် အများသုံးနေကျ ရှင်းလင်းလွယ် ကူတဲ့ စကားလုံးတွေကို သုံးတာက ပိုပြီး ကောင်းတယ်။ ဒဿနဆရာတွေရဲ့ အဘိဓမ္မာစကားလုံး ကြီးတွေဟာလည်း အနှစ်သာရမပါဘဲ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတတ်တာတွေ အများကြီးရှိတယ်။

စာရေးဆရာငယ်တစ်ယောက်အဖို့ အကောင်းဆုံး လေ့ကျင့်သင်ကြားနည်းကတော့ သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်လိုက်ရင် အနုပညာ

လက်ရာကောင်းတွေကို ဘယ်လိုဖန်တီးရသလဲ ဆိုတာ သိလာလိမ့်မယ်။
ဂန္ထဝင်စာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့ စာပေတွေကို ကျွမ်းကျင်ရင်းနှီးနေလို့ရှိရင် သူတို့ဆီက
နမူနာတွေ အများကြီးရလာနိုင်တယ်။ ပထမတော့ သာမန် စာဖတ်ဝါသနာပါသူတစ်
ယောက်လို အပျင်းပြေဖတ်တဲ့သဘောပဲ။ နောက်တော့ အဲဒီ စာအုပ်ကို ဖတ်ရင်း
ဖတ်ရင်းနဲ့ သဘောကျလာပြီး အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်မိလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီ စာအုပ်ကို
တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီ ကျေညက်သွားအောင် ဒီလိုစာအုပ်မျိုးကို
ဘယ်လိုရေးရတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားအောင်
အထပ်ထပ်ဖတ်မိလာလိမ့်မယ်။ ဘားလ်ဇက်ရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟာ
ဘယ်လိုရေးထားသလဲ။ ချက် ကော့ရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟာ ဘယ်လိုရေးထားသလဲ။
ရှိုတ်စပီးယားရဲ့ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဟာ ဘယ်လို တည်ဆောက်ထားသလဲ။
ရှိုတ်စပီးယားရဲ့ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဟာ ဘယ်လိုတည်ဆောက်ထားသလဲ။ ပါရမီ
ထူးချွန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အတွက် ဖော်နည်းကားရယ်လို့ မရှိနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့်
စာပေ အရေးအသားအဖွဲ့အနွဲ့၊ ဇာတ်လမ်းတည်ဆောက်ပုံ၊ စကားပြောခန်းကို
ဘယ်လိုရေးပုံစသည်တို့ ကတော့ လေ့လာလို့ရနိုင်တဲ့အရာတွေ ဖြစ်တယ်။
တော်လ်စီတွိုင်းလို ကျွန်တော့်တို့ရဲ့ ဇာတ် ဆောင်တွေကို အသက်ရှင်
ဝင်လှုပ်ရှားစေချင်ရင် သူ့ကိုလေ့လာရမယ်။ တော်လ်စီတွိုင်းဟာ သူတို့ရဲ့
လှုပ်ရှားပြောဆိုဟန်၊ သူတို့ရဲ့ အမူအရာတွေ ပြောင်းသွားပုံ၊ သူတို့
စကားပြောဆိုပုံတို့ ကို အလေးအနက်ထား ရေးသွားတဲ့အတွက် ဒီလို နိုင်နင်းစွာ
ဖွဲ့နိုင်တယ်ဆိုတာကို တွေ့ရလိမ့် မယ်။ ယေဘုယျ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေကနေပြီး
လူတစ်ယောက်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ကူးပြောင်းဖော် ပြတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ
မာစယ်ပရစ်ကို လေ့လာသင့်တယ်။ မာစယ်ပရစ်ဟာ ဂျော့အလိ ယက်၊ ဒစ်ကင်းနဲ့
ဂရပ်စကင်းတို့ဆီက လေ့လာခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုလေ့လာသလဲ။ သူတို့
စာအုပ်တွေကို အမြဲဖတ်၊ သူတို့စာပေတွေကို ဘာဘာပြန်၊ ရပ်စတင်းရဲ့စာပေတွေကို
ကောက်နှုတ်အကျဉ်းချုပ်ဖော်ပြ။ ဒီနည်းအားဖြင့် သူတို့အဖွဲ့အနွဲ့တွေကို လေ့လာ။
ဒီနည်းအား ဖြင့် သူတို့ဆီက သင်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ စာပေကို အပတ်တကုတ်
လေ့လာတဲ့အတွက် အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပေဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့ ပြောနေတာက
စာရေးဆရာငယ်ဟာ ဒုတိယဘားလ်ဇက် ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။
နောက်ထပ် ဒစ်ကင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။
ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ပြောနေတာ။ စာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့ စာပေ တွေကို
အပတ်တကုတ် လေ့လာဖတ်ရှုတဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့ နောက်လိုက်ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့
အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်ဘူး။

ပထမအချက်အားဖြင့် စာရေးဆရာငယ်ဟာ ဒီနေ့
ချက်ချင်းကောက်ရေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်ကတော့ စာရေးဆရာငယ်ဟာ
တကယ်ပါရမီခံ ရင့်သန်တဲ့သူဖြစ်ရင်လည်း ဒီလို တိုက်ရိုက်ကြီး အတုခိုးပြီး
လိုက်ရေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာရေးဆရာငယ်ဟာ ဂန္ထဝင်စာရေးဆရာ ကြီးများရဲ့
အတက်ပညာကို ယူကောင်းယူမယ်။ လေ့လာကောင်းလေ့လာမယ်။ ဒါပေမယ့်
အတက် ပညာကို သူ့နည်းနဲ့သူ တစ်မျိုး အသုံးပြုမှာပါပဲ။ တကယ်လို့ ဆရာကြီးတွေရဲ့
နည်းတွေကို အတု ခိုးတယ်ပဲထားဦး။ သူ့ပါရမီအခံဟာ နီးလာပြီး တစ်နေ့မှာ
သူ့နည်းနဲ့သူ ရေးလာမှာပါပဲ။ အတုခိုး တာတွေကို မေ့သွားမှာပါပဲ။
သူ့အကြောင်းအရာကို သူ ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ပြီး သူ့နည်းသူဟန်နဲ့
သူရေးသွားမှာပါပဲ။ တစ်ခါတုန်းက စာရေးဆရာ မောရီယေးဟာ ဗိုဆွေးရဲ့
အရေးအသားကို လုံးဝ အတုခိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်။ အတုခိုးပြီး
ရေးလိုက်တဲ့အခါမှာ အလွန်ကောင်းတဲ့ ဗိုဆွေးရဲ့ အရေးအသားမျိုး ဖြစ်လာပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ သူ့ အရေးအသားဟာ မေရီယေးရဲ့ အကောင်းဆုံး
ကိုယ်ပိုင်ရေးဟန်ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ စာရေးပြီးဆိုက တည်းက အရင်တုန်းက
ဘယ်သူမှ မရေးခဲ့ဖူးသေးတဲ့ ရေးဟန်မျိုးနဲ့ ရေးမယ်လို့ ဘယ်သူမှ စိတ်
ကူးထားခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာပေမှာ လူတိုင်း၊ စာရေးဆရာတိုင်းဟာ
အခြားတစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဆိုင်ရာ သားသမီးချည်းပါပဲ။ မူဆေးဟာ

ဘိုင်ရွန်ရဲ့ သြဇာလွှမ်းမိုးတာကို ခံခဲ့ ရပါတယ်။ ဘိုင်ရွန်ဟာလည်း ဗော်လတဲယားရဲ့ သြဇာလွှမ်းမိုးတာကို ခံခဲ့ရတာ ပါပဲ။ ဗော်လတဲယား ဟာလည်း ဂျူနသန်ဆွစ်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေရှိခဲ့တာပါပဲ။ အရေးကြီးတာက စာရေးဆရာငယ်ဟာ ဆရာ ကြီးများရဲ့ ရေးဟန်ကို လေ့လာပြီး နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ်ပိုင်ဟန်တစ်ခုကို ထူထောင်နိုင်ဖို့ပဲ အရေး ကြီးပါတယ်။

ဒါဖြင့်ရင် ဟန်ဆိုတာကတော့ ဘာလဲ။ ဟန်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမှတ်အသားပါပဲ။ ဟန်ဆိုတာဟာ စကားလုံးတွေကို ဘယ်လိုသုံးစွဲသလဲ။ ဘဝကို ဘယ်လိုမြင်သလဲဆိုတဲ့အထဲမှာ ဖော်ပြနေပါတယ်။ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်တဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားတွေရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတော်တော်များများဟာ ကိုယ့်စိတ်နေစိတ်ထားကို ကိုယ်ရေးတဲ့စာထဲမှာ ထင်ဟပ်ဖော်ပြခြင်း မပြုနိုင်ကြပါဘူး။ ယေဘုယျပြောရရင် စာရေးတဲ့ အတတ်ပညာဆိုတာကို လူတော်တော်များများ မတတ်ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ သူတို့မှာ သူတို့ရဲ့ ပကတိစိတ်ဆန္ဒတွေ၊ သူတို့ရဲ့ ခံစားချက်တွေ ကို ရေလည်အောင်ဖော်ပြနိုင်တဲ့ ပျော့ပျောင်းမှုစွမ်းရည် မရှိကြပါဘူး။ ကလောင်တံကို ကောက်ကိုင်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ခေါင်းထဲမှာ သုံးရိုးသုံးစဉ် ပြောရိုးပြောစဉ်စကားလုံး တွေပဲ ထွက်လာတတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ဖတ်ခဲ့တာတွေဟာ အညံ့စားစကားပြေတွေဆိုတော့ ဒီ စကားပြေတွေရဲ့ သြဇာက လွတ်အောင် မရုန်းနိုင်ကြတော့ဘူးပေါ့။ စာရေးကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး သူတစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ စာရေးတဲ့ အများပရိသတ်ရဲ့ သြဘာလက်ခုပ်သံတွေကို လစ်လျူပြုထားတဲ့ စိန်ဆိုင်မွန်ဟာ သူ့အမှတ်တရ သတိရစရာတွေ၊ သူ့ဒေါသတွေကို အပြည့်အဝ ပေါ်အောင် ရေးနိုင်တဲ့သူပါ။ အတွေးတစ်ခုကို ဖော်ပြချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့ခေါင်းထဲ မှာ ကွက်တိဖြစ်နေတဲ့ နာမဝိသေသနတွေဟာ အလိုလို ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် လည်း အဲဒီ အတွေးကို ဖော်ပြနိုင်တဲ့ နာမဝိသေသနပုဒ်တွေ

တစ်သိကြီး ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ သူ ခံစားချက်တွေကို အာရုံစူးစိုက်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဒီအကြောင်းအရာကို ဘယ်ပုံဘယ် နည်း တင်ပြရမယ်ဆိုတာကို သူ အထူးစဉ်းစားစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ အသေးဖွဲ့သည် ဖြစ်စေ၊ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတော့တာပါပဲ။ မြိုင်မြိုင်ရွာချလိုက်သလို သူ့စကားပြေဟာ အားကောင်းလွန်းတဲ့အတွက် အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတွေဟာ စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ဒီရေ ကြီးများတက်သလို ချက်ချင်းပြည့်သွားတော့တာပါပဲ။ ဒီလို ရေးနေတုန်းမှာပဲ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အခြေ အနေတွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေ ပေါ်လာလာပါပဲ။ ဒီလို အစီအစဉ်မရှိ ပေါ်လာတာတွေကို ချရေးသွား တဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ သူ့စကားလုံးတွေဟာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်မြန်တဲ့ စိန်ဆိုင်မွန်ကို သူ့စာတွေထဲမှာ အတိုင်းသား မြင်နေရပါတယ်။ ဒါဟာ ဟန်ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ။

* *

စာရေးခြင်းအတတ်ပညာ

နာရီတစ်လုံးကို လုပ်တဲ့နေရာမှာ အတတ်ပညာရှိသလို
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လုပ်တဲ့နေရာ မှာလည်း အတတ်ပညာရှိတယ်လို့
လာဘရယေးက ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီအချက်ကိုတော့ ကာလ အတန်ကြာကတည်းက
သဘောတူခဲ့ကြပြီး ဖြစ်မှာပါပဲ။ စာအုပ်တစ်အုပ်လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ
အတတ်ပညာတစ်ခုကို လေ့လာသင်ကြားရခြင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘာမှ
သံသယရှိစရာမလိုဘူး။ အဲဒီ အတတ်ပညာဟာလည်း စာရေးလေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့်သာ
ရနိုင်ဆို။ ပထမတစ်ပုဒ်၊ ပထမတစ်ခါ ရေးရုံနဲ့တော့ အောင်မြင်တဲ့ သူရယ်လို့
သိပ်မရှိလှပါဘူး။ တချို့စာရေးဆရာတွေရဲ့ ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေတဲ့
လက်ရာတွေဟာ သိပ်ကောင်းပြီး အတတ်ပညာ ကျွမ်းကျင်မှုရှိတယ်လို့ ထင်ရ
တယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်ကတော့ သူတို့ဟာ လက်သင်စာရေးဆရာတွေ၊ ခုမှ
စာရေးတဲ့သူတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ တချို့က သူတို့အခန်းကလေးထဲမှာ
သူတို့ဘာသာ သူတို့စာတွေကို တကုတ် ကုတ်နဲ့ ရေးနေကြတယ်။ တချို့ကလည်း
ရှေးခေတ်က စာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့စာတွေကို လေ့လာ ဖတ်ရှုခဲ့ကြရတယ်။
ဒါပေမယ့် စာရေးဆရာအလုပ်ဟာ အတတ်ပညာတစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ ဆိုခဲ့သည့်တိုင်
နာရီပြင်ဆရာရဲ့ အတတ်ပညာနဲ့တော့ မတူဘူး။ နာရီပြင်ဆရာကတော့
အဆင်သင့်ရှိတဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာ အပိုင်းအစကလေးတွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ
အတိအကျကောက် ပြီး တပ်ဆင်သွားရုံပဲ။ စာရေးဆရာကတော့ ကလောင်တန်နဲ့
စက္ကူပေါ်မှာ ချရေးနေစဉ်အတွင်းမှာ ပဲ ကိုယ့်စာအုပ်ရဲ့
ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်မှုပုံစံတို့ကို ဖန်တီးယူရတယ်။ ဒါတင် မကဘူး။ စာအုပ်ထဲ မှာ
ထည့်ပြီးရေးမယ့် အကြောင်းအရာတွေကိုလည်း ဖန်တီးယူရတယ်။

ကောင်းပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ သင်ကြားမှုဟာ

ဘယ်လိုသဘာဝ မျှလဲ။

စာအုပ်တစ်အုပ်ဟာ စကားလုံးတွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားတာဖြစ်တယ်။

စာရေးဆရာအလောင်းအ လျာတစ်ယောက်ရဲ့အဖို့ အရေးကြီးအရာကတော့ ဝေါဟာရကြွယ်ဝဖို့နဲ့ သဒ္ဒါကို နိုင်နင်းဖို့ပါပဲ။ သူဟာ မိမိတိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားအကြောင်းကို ကောင်းစွာနားလည်ပြီး ရေးထုံးကို နားလည်ရပေလိမ့်မည်။ ဒါမှသာလျှင် ကိုယ်ဆိုလိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြတဲ့ စကားလုံးကို ရွေး ချယ်နိုင်လိမ့်မယ်။ ဒါမှသာလျှင် ရှုပ်ထွေးပြီး ခွန်အားမဲ့တဲ့ ဝါကျတို့ကို မတည်ဆောက်မိဘဲ ရှောင် ကွင်းနိုင်လိမ့်မယ်။ တစ်ခါတလေမှာ စာရေးဆရာကြီးတွေကိုယ်တိုင် စကားလုံးအဟောင်းတစ်လုံး ကို အဓိပ္ပာယ်သစ်တစ်မျိုးနဲ့ သုံးတာ၊ ဝါကျဖွဲ့ထုံးမှာ ကပြောင်းကပြန် လုပ်ပစ်တာတွေ မရှိဘူးလား လို့ မေးကောင်းမေးကြလိမ့်မယ်။ ရှိပါတယ်။ သူတို့လို ဆရာကြီးတွေကျတော့ ဒီလို လွတ်လပ်ခွင့် ယူပြီး သမရိုးကျအစဉ်အလာတွေကို ဖောက်ပြီး ရေးတဲ့အတွက် တော်ပါပေတယ်လို့ ချီးကျူးကောင်း ချီးကျူးကြမယ်။ ဒါပေမယ့် ကလောင်သစ်ကလေးတွေက သွားရေးရင်တော့ လမ်း သစ်ထွင်တယ်လို့ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ နားမလည်လို့ ရေးတယ်လို့ပဲ ထင်ကြမှာပဲ။ ဂီတစာဆို အကျော်အမော်တစ်ယောက်ဟာ သူ့သံစဉ်ထဲမှာ သံကြောင်ကလေးတွေကို ထည့်ပြီး သုံးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် မျှော်လင့်မထားတဲ့ အသံကလေးတွေကို နားထဲရောက်သွား အောင် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ထူးချွန်တဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဟာ သူ့ပုံတစ်ပုံကို ကိုယ့်ကား ယား ဆွဲချင်ဆွဲမယ်။ ဒီလိုဆွဲတာဟာ ပန်းချီမဆွဲတတ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ပန်းချီကို သိပ်နိုင်နင်းနေတဲ့ အခါကျတော့ ဆန်းသစ်တီထွင်မှုတွေကို လုပ်လို့ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ပိုင်ခွင့်လည်း ရှိတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ လူငယ်စာရေးဆရာတွေအတွက် ပထမဆုံး

အရေးကြီးတဲ့အရာတော့ တိကျ တဲ့စကားလုံးတွေ၊ ဝေါဟာရတွေကို စုဆောင်းဖို့ပဲ။

ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်လောက်ထိအောင် စုဆောင်းရမှာလဲ။ အများကြီး စုဆောင်းရမှာလား။ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှအထိ စုဆောင်းရမယ်။ ဝေါဟာရကို နိုင်နင်းရမယ်လို့တော့ ပုံသေကား မပြောနိုင်ဘူး။ ရှေးက ဂန္ထဝင်စာ ရေးဆရာကြီးတချို့ဆိုရင် သူတို့ပြောချင်တာ၊ ပြောလိုတာ မှန်သမျှကို စကားလုံးနည်းနည်းကလေး၊ ဝေါဟာရနည်းနည်းကလေးနဲ့ ပြောသွားကြတာပဲ။ ဒီနေရာမှာ ရေစင်းထက်ကောင်းတဲ့ ဥပမာတော့ရှိမယ် မထင်တော့ဘူး။ တချို့စာရေးဆရာကြီးတွေကျတော့ လည်း ခိုင်မာတဲ့ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဝေါဟာရတွေကို အများကြီးသိကြတယ်။ ရှာတိုဘရိုင်းယန်း ဆိုလို့ရှိရင် ရှေးဟောင်းပေါရာဏစကားလုံးတွေကို အစားထိုးလေ့ရှိတယ်။ စုဆောင်းလေ့ရှိတယ်။ ဘားလ်ဇက်ကတော့ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တွေ၊ သတင်းစာဆရာတွေ၊ ရဲအရာရှိတွေ၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ် တွေနဲ့ အခြားသော သက်မွေးမှုလုပ်ငန်းရှင်တွေ သုံးလေ့သုံးထရှိတဲ့ စကားတွေကို အများကြီးနား လည်တယ်။ ဗာလေရီကတော့ စကားပြေရေးရင် သိပ္ပံပညာက စကားလုံးတွေကို သဘောကျလေ့ ရှိတယ်။

စာစပြီး ရေးတဲ့ ကလောင်သစ်တစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်လို စကားလုံးတွေ၊ ဘယ်လိုဝေဟာ ရတွေ လေ့လာရမလဲဆိုတာကတော့ သူ ဘယ်ဘာသာရပ်ကို ရေးဖို့ ရွေးချယ်သလဲဆိုတာပေါ်မှာ တည်တယ်။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စကားလုံးများဟာ၊ စာပိုဒ်များဟာ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာ များအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေမယ့် ဝတ္ထုတိုရေးတဲ့အခါမျိုးကတော့ ဟိတ်ဟန်များပြီး ဖောင်းပွ နေတတ်တယ်။ အများဆုံးတဲ့ ရှင်းလင်းလွယ်ကူတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ပညာရှိဆန်တဲ့ စကားလုံး တွေထက် အမြဲတန်းကောင်းတယ်။ ဒဿနဆရာတွေသုံးတဲ့ စကားကြီးစကားကျယ်တွေဟာ အတွေးအခေါ် ခေါင်းပါးတာကို အမြဲတန်း ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ပါဘူး။

ကလောင်သစ်များအဖို့ အကောင်းဆုံးလေ့ကျင့်ခန်းကတော့

စာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့ စာတွေကို ဖတ်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အဲဒီ စာတွေကို ဖတ်လိုက်ရင် ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်၊ လက်ရာကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် ဘယ်လိုရေးရတယ်ဆိုတာကို သိလာနိုင်တယ်။ စာရေးဆရာ ကြီးတွေရဲ့ နည်းနာတွေကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာရင် နမူနာကောင်းတွေကို ရလာလိမ့်မယ်။ အစမှာ တော့ တခြား စာဖတ်ဝါသနာပါ သူတစ်ဦးလို အပျင်းပြေ လျှောက်ဖတ်ကြည့်တာမျိုးပေါ့။ နောက် တော့ အဲဒီ စာအုပ်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာပြီး အဲဒီ စာအုပ်ကို တစ်စစ တစ်စစ လေ့လာ ပုံမျိုးနဲ့ အထပ်ထပ်ဖက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ သူတို့ ဒီလိုကောင်းအောင် ဘယ်လိုများ ရေးပါလိမ့်မလဲလို့ စူးစမ်းလာမိလိမ့်မယ်။ ဘားလ်ဇက်ရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၊ ချက်ကော့ရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၊ ရှိတ်စပီးယားရဲ့ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဟာ ဘယ်လိုများ ရေးပါလိမ့်မလဲလို့ စူးစမ်းလာမိလိမ့်မယ်။ ပါရမီရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့အတွက် ဆေးနည်းရယ်လို့တော့ ဘယ်ရှိမလဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြီး ဖွဲ့နွဲ့မှု အနုပညာ၊ တည်ဆောက်မှုအနုပညာနဲ့ အချီအချ စကားပြောခန်းတွေကို အသုံးချ ပုံ စတာတွေကိုတော့ လေ့လာနိုင်မှာပဲ။ ကိုယ်ရေးထားတဲ့ ဇာတ်ဆောင်တွေကို တော်စတိုင်းရဲ့ ဇာတ်ဆောင်တွေလို အသက်ဝင်နေအောင် လုပ်ချင်ရင် သူ့ရေးဟန်ကို လေ့လာရမယ်။ တော်စတိုင်းဟာ သူ့ဇာတ်ဆောင်တွေကို အမူအရာတွေနဲ့ ဖော်ပြတာ၊ စိတ်အပြောင်းအလဲတွေ နဲ့ ဖော်ပြတာ သူတို့ရဲ့စကားအသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ ပြတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ယေဘုယျ အတွေး အခေါ်တတွေကနေပြီး လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုအဖြစ် ဘယ်လိုပြောင်းသွားတယ်ဆို တာကို ပြတဲ့ ပရစ်ရဲ့နည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ အထူးလေ့လာသင့်တယ်။ သူဟာ အဲဒီ နည်းတွေ ကို ဂျော့အဲလီယော့၊ ဒစ်ကင်းစ်နဲ့ ရပ်စကင်း စတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတွေဆီက ရခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်လိုရခဲ့သလဲ။

သူတို့စာအုပ်တွေကို အမြဲတန်းဖတ်၊ သူတို့စာတွေကို ဘာသာပြန်၊

သူတို့စာတွေကို ကောက်နုတ်ကိုးကား၊ သူတို့စာတွေလို လိုက်ရေးကြည့်ခြင်းဖြင့် ရခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဖြင့်ရင် စာရေးဆရာကြီးတွေကို ပုံတူခိုးချနေတာမျိုး မဖြစ်ဘူးလား၊ အန္တရာယ်မရှိဘူး လားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောနေတာက ကလောင်သစ်ကလေးတွေကို ဒုတိယ ဘားလ်ဇက်ဖြစ်ဖို့၊ ဒုတိယဒစ်ကင်းဖြစ်ဖို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဟာသူ ဖြစ်ဖို့ ပြောနေတာ။ အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ ထင်ရင် ဒါဟာ အထင်ပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ပထမအချက်အားဖြင့် ကလောင် သစ်ကလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခေတ်ပြိုင်ဘဝကို ဒီနေ့အချိန်မှာ ဘားလ်ဇက် အသက်ရှင်နေလို့ ဘားလ်ဇက်ရေးသလို ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ကောက်ကာငင်ကာ ရေးနိုင်ခဲ့မယ် ဆိုရင် ဒါဟာ သိပ်ကို ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီး ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ်က တော့ ကလောင်သစ်ကလေးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ပါရမီထူးချွန်သည်ဆိုစေ အဲဒီ လို မရေးနိုင်ပါ ဘူး။ သူဟာ စာရေးဆရာကြီးတွေရဲ့ နည်းအချို့ကို ရကောင်းရမယ်။ ဒါပေမယ့် သူကလည်း သူ့ နည်းနဲ့သူ သုံးမှာပေါ့။ စာရေးဆရာကြီးတွေကို အတုခိုးပြီး ရေးတယ်ပဲထားပါဦး။ တစ်ချိန်ချိန် ရောက်တဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့ပါရမီဉာဏ်ဟာ ရှေ့ကိုရောက်လာပြီး အတုခိုးဖို့ ကိစ္စတွေ ဘာတွေကို အကုန်မေ့၊ အကြောင်းအရာကို သူကိုယ်တိုင်ခံစားပြီး သူ့နည်းနဲ့ သူရေးသွားမှာပေါ့။ စာရေးဆ ရာ မော်ရီသေးဟာ တစ်ခါတုန်းက ဗိုဆွေးကို တသွေမတိမ်းလိုက်ပြီး အတုခိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာပါဘူး။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပဲ ပထမတန်းစား မောရီသေး ပေါ်လာခဲ့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အရင်တုန်းက ဘယ်သူမှ မရေးခဲ့ဖူးတဲ့ စာမျိုး၊ ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ စာ မျိုးကို ရေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ စာပေမှာ စာရေးဆရာတိုင်း၊ လူ တိုင်းဟာ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်အမွေရတဲ့ သားသမီးတွေချည်းပါပဲ။ မူဆေးမှာ ဘိုင် ရွန်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေရှိတယ်။ ဘိုင်ရွန်မှာ ဗော်လ်တဲယားရဲ့ ကျေးဇူးတွေရှိတယ်။

ဗေါလ်တဲယားမှာ ဂျီနသန်ဆွစ်ဖ်ရဲ ကျေးဇူးတွေရှိတယ်။ အရေးကြီးတာက
ကလောင်သစ်တစ်ယောက်ဟာ အခြား သူများရဲ့ရေးဟန်ကို လေ့လာခြင်းဖြင့်
အဆုံးမှာ ကိုယ်ပိုင်ဝန်တစ်ခုကို မွေးမြူနိုင်အောင် လုပ်ဖို့ပါ ပဲ။

* *